

EEN SLANG GAAT SLEETJE RIJDEN

Na tien jaar bemoeienis met vliegers vraag ik me af, wat eigenlijk mijn belangrijkste doel is bij het ontwerpen. Op het eerste gezicht leek dat een kompromis tussen eenvoud en goede vliegprestatie. Vliegers voor lichte wind hebben mijn voorkeur, want ik ben geen krachtpatser.

Toch blijf ik me bewust dat achter het efficiëntiestreven nog een verder doel schuilgaat. Vliegprestaties zijn alleen middel. Dat verdere doel is, zo'n vlieger tegen de lucht te zien en zijn trek te voelen in je hand. Als die belevenis je einddoel is, dan zijn vorm, kleur, lijnenspel en uitdrukking, kortom alle facetten van het waarneembare ontwerp, even belangrijk als

de (onmisbare) vliegprestatie. Een vlieger die ik niet mooi vind bevalt me niet, ook al vliegt hij prima. Ik probeer steeds een vlieger te bedenken die ik fijn, mooi, aantrekkelijk vind en ga vervolgens proberen of hij wil vliegen. Vaak is dat niet of nauwelijks het geval en dan duik ik in de experimenten. Die leiden soms tot een nieuw ontwerp dat ik fijn, mooi, aantrekkelijk vind enz.

Het eerste en gemakkelijkste stabilizeringsmiddel is nog steeds een staart, maar je leert al spoedig andere manieren die minder van de beschikbare windkracht verbruiken en daardoor een steile vliegerlijn mogelijk maken, voor wie dat fijn vindt. Jarenlang paste ik vrijwel geen staart toe. Tot ik op slag werd getroffen door de charme van het stukje Thailandse volkskunst dat slang heet en bijna geheel staart is... Nu heb ik één

